

sig op ad det radikale Parti. Det er ikke godt at sige, om Stillingen til dette Lovforslag skal være Udtryk for, at Venstre ogsaa paa dette Punkt har skiftet Anskuelse.

Jeg mener altsaa, at dette er et saa eminent Angreb paa Aanden i de Kirkelove, vi hidtil har haft, at man allerede af den Grund maa afvise det. Jeg skal gøre opmærksom paa, at da den højtærede Kirkeminister i Januar 1925 fremsatte sit Lovforslag om en Kommission — et Lovforslag, som jeg i denne Samling flere Gange har haft Lejlighed til at lyse efter, idet jeg beklager, at det ikke atter er fremsat fra Ministerens Side —, sagde Ministeren meget forstandigt og klogt: Vi har i lang Tid, siden Grundlovens Givelse i 1849, naar den danske Rigsdag har lovgivet om kirkelige Spørgsmaal, væsentlig beskæftiget os med Forholdet mellem den enkelte og Kirken; det er paa Tide, vi tager Spørgsmaalet op om Forholdet mellem Staten og Kirken, det er der, der trænges til en Løsning. Det er saa overmaade rigtigt, og det forekommer mig derfor, at det er meget at beklage, at Ministeren i Stedet for at fremsætte det Lovforslag, man skulde vente, der vilde tage Spørgsmaalet frem om Forholdet mellem Stat og Kirke, gennem det her foreliggende Lovforslag viser sig at tage Spørgsmaalet om Forholdet mellem Stat og Kirke op paa en ny Maade, nemlig paa den Maade, at Staten ganske simpelt skal afgøre et af de vigtigste Spørgsmaal, nemlig de økonomiske Selvstændighedsspørgsmaal for Menigheden; selv om Menigheden ønsker det helt anderledes, selv om Biskoppen, selv om Kirken overhovedet stiller sig helt anderledes, skal Staten ganske roligt træffe Afgørelsen. Det er ogsaa en Maade at afgøre Spørgsmaalet om Forholdet mellem Stat og Kirke paa, men det er totalt modsat det Standpunkt, vi hørte om i Januar 1925. Allerede af disse Grunde, og jeg kunde fremhæve mange andre, maa jeg sige, at vort Parti kan ikke gaa med til Lovforslaget angaaende Præsten for Ryslinge Frimenighed.

Jeg skal saa tilføje nogle Ord om Lovforslagets formelle Karakter, som ogsaa udæsker til Kritik. Jeg kan der ganske dele de Tanker, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, at det overhovedet er en underlig Ting at lovgive om en enkelt Mand, og mit Parti har tidligere meget bestemt taget Afstand fra at lovgive saaledes, nemlig da Vaalse-Loven kom frem om Enkeltmanden Arboe Rasmussen i Vaalse. Den Gang var For-

holdet dette, at den daværende Kirkeminister var kørt fast, han havde uheldbrede- lig lidt sit Skibbrud med sine Kollatsbestemmelser, da han mente, at Kollatsen var ligegyldig. Han maatte derfor krybe til Korset og fremsætte et Lovforslag, og omsider var der barmhjertige Partier her paa Rigsdagen, der gik med til at gennemføre en Lov, der medførte, at en enkelt Menighed fik en sort Kokarde. Vort Parti gik den Gang ikke med dertil, meget forstandigt, fordi man, som det ærede Medlem sagde, ikke skal lovgive paa den Maade. Venstre syntes ikke den Gang at have haft de Tanker, som det ærede Medlem nu gav Udtryk for. Jeg var den Gang ikke Medlem af Tinget, jeg ved ikke, om det ærede Medlem da var Ordfører, men det er jo muligt. Men i hvert Tilfælde formelt er det underligt, og jeg maa sige, at det er ganske særlig underligt, da der er saa mange Menesker, der hedder Rørdam. Man burde da i alt Fald have givet den paagældende de Forbogstaver eller Fornavne, han har. Der kan muligvis en Gang i Fremtiden komme en Efterfølger i denne Menighed af Navnet Rørdam, og saa vil maaske Loven kunne fordres anvendt paa ham uden videre. Det er Bagateller, men det ser lidt underligt ud.

Men der er noget, der er mere mærkeligt. Naar jeg læser de første Paragraffer, kan jeg ikke blive klar paa, om disse Paragraffer giver en Tilladelse een Gang for alle, eller der skal søges Gang paa Gang i hvert enkelt Tilfælde. Det forekommer mig uheldigt, at Lovforslaget ikke siger det bestemt. Men der er dog een Ting, der særlig har forbavset mig. Der er i alt Fald een Ting, som man, naar man har læst Lovforslagets Motiver — jeg maa indrømme, de ikke er meget talende eller vægtfulde —, spørger efter: Hvad siger Biskopperne? Vi har hørt tidligere, hvorledes den højtærede Kirkeminister med saa stor Iver har spurgt Biskopperne om, hvorledes de stillede sig til dit og dat. Ganske vist har han ikke spurgt igen, naar Svaret har været uklart, men han har i alt Fald vist en prisværdig Interesse for at faa at vide, hvad disse autoritative Embedsmænd i vor Kirke mener. Hvorfor faar vi ikke at vide, hvordan Biskopperne har stillet sig til dette Lovforslag? Jeg har set, at den højtærede Kirkeminister to Gange har været interviewet af „Kristeligt Dagblad“ om denne Sag. Hvis Ministerens Udtalelser er rigtigt gengivet i Bladet, saa har han den første Gang sagt,